

тукъ! (Скѣсва нервно плика, прочита го набърже и го хвърля на масата). Мерзости! (Ходи мълченикомъ съ стиснати челюсти изъ стаята).

Бистра.

(Взема писмото, смутено хвърля бѣгълъ погледъ отгорѣ — отгорѣ и съ счувствие, като гледа Еремия, додава съ тихъ гласъ). Азъ ти казвахъ, казвахъ ти, че нашитѣ хора сж способни —

Еремия.

(Развълнувано). Мене, мене да заплашватъ! О горко имъ! (Негодующе). Именно сега — сега ще разкрия тайнитѣ имъ смѣтки. Щѣли да ме уволнятъ! Е, че послѣ! Пфу! Ако сж чисти, ако дѣлото имъ е право — нека излѣзатъ съ честни срѣдства. — Щѣли да ме уволнятъ! Споредъ тѣхъ службата, т. е. заплатата стои по-високо стъ убѣждението! (гнѣвно). Пфу! — Палпачъ!

Бистра.

(Сломено). Азъ подозирахъ

Еремия.

Нищо! — още днесъ ще имъ нашиша отворено писмо, ще го прѣстна въ хиляди броеве — и ще поведе борбата смѣло.

Бистра.

(Тжжно). И ако останешъ самъ!

Еремия.

Все едно! И самъ да остана, ще се боря до изнемогване. Но да оставя и въ бѣдаще да грабятъ, да минаватъ за светци тия смукачи на сиромашкия потъ; да ги оставя на гърба на хорското нещастие да се обогатяватъ — това не бива! Не трѣбва да се оставятъ!

Бистра.

Ахъ, Еремия, знаешъ ли, че менъ ми е жалко.